

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Forslaget fremsættes for at gøre det muligt at ratificere den paa de i Haag (1925) og i London (1934) afholdte internationale Konferencer reviderede Pariserkonvention af 20. Marts 1883 om Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret, jfr. herved Bemærkningerne til det samtidig fremsatte Forslag til Lov om Varemærker. Konventionen er optrykt som Bilag til nævnte Lovforslag.

I Forbindelse med de ret indgribende Ændringer i Patentloven (Nr. 69) af 13. April 1894, jfr. Lov Nr. 59 af 12. Januar 1915, Nr. 386 af 30. Juni 1918, Nr. 489 af 12. September 1919, Nr. 45 af 8. Februar 1921 og Nr. 37 af 30. Januar 1923, som for nævnte Konventions Bestemmelser nødvendiggør, er det fundet naturligt at overveje, hvilke yderligere Ændringer i Patentloven det efter indvundne Erfaringer kunde være hensigtsmæssigt at søge foretaget ved samme Lejlighed. Det har ikke herved været Tanken at foretage en fuldstændig Revision af Patentloven, idet dette vilde forudsætte et saa omfattende Forarbejde, at dette vilde kunne udskyde Ratifikationen af den reviderede Pariserkonvention længere end ønskeligt.

Spørgsmaalet om Foretagelse af Ændringer i Patentloven blev i 1922 gjort til Genstand for Behandling i et i dette Øjemed nedsat snævert Udvalg. Det paagældende Udvalg naaede imidlertid ikke til nogen Afslutning af sit Arbejde, idet det som Følge af Forholdene ikke lykkedes Udvalget at faa udarbejdet Betænkning eller endeligt Forslag vedrørende en Revision af Patentlovgivningen. Medvirkende hertil var, at de samtidig i Sverige stedfindende Overvejelser angaaende Revision af den svenske Patentlovgivning, til hvilke Overvejelsers Resultat det var Tanken, at det danske Udvalg ved sit Arbejde skulde tage Hensyn, trak længere ud end oprindeligt forudsat.

Med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelser henvises til de efterfølgende Bemærkninger til de enkelte Paragraffer. Til Belysning af Lovforslagets Forhold til den reviderede Pariserkonvention og de Spørgsmaal, der under Lovforslagets Udarbejdelse har været taget i Betragtning, er det i Overensstemmelse med de i saa Henseende af Direktør for Patent- og Varemærkevæsenet N. J. Ehrenreich Hansen, der som dansk Repræsentant har deltaget i Konferencerne

i Haag og London, udarbejdede Forslag, fundet rigtigt at gøre Bemærkningerne til Lovforslagets enkelte Paragraffer saa fylde og oplysende som muligt.

Som Bilag til Lovforslaget er optrykt en Oversigt over forskellige fremmede Landes Udøvelsesbestemmelser for Patenter.

Til § 1.

Ifølge den gældende Lovs § 4 meddeles Patenter for et Tidsrum af 15 Aar, som regnes fra Patentets Udstedelsesdag. Denne Frist foreslaas forlænget til 17 Aar fra den paagældende Ansøgnings Indleveringsdag her i Landet at regne.

Den saaledes foreslaaede Patenttid, der bliver den samme som den i Norge og Sverige gældende, vil i Realiteten ikke medføre nogen større Forandring, idet den regnes fra Ansøgnings Dag i Stedet for som nu fra Udstedelsen. Det maa imidlertid anses for rimeligt, dels i Patenttiden at medregne hele den Tid, hvori Opfindelsen er beskyttet, dels af denne Grund at forlænge Fristen noget, idet Sagens Behandling ofte kan tage lang Tid, i hvilken Patentansøgeren praktisk talt er afskaaret fra at træffe effektive Foranstaltninger til Patentets Udnyttelse.

Anvendelsen af Udtrykket: »her i Landet« skyldes Hensynet til en paa Konferencen i London 1934 til Pariserkonventionens Art. 4 b som Afsnit 5 føjet Regel om, at de Patenter, der i de forskellige Unionslande meddeles med Anerkendelse af Fortrinsret, skal have samme Løbetid, som de vilde have faaet, hvis der var ansøgt om og udstedt Patent uden Krav paa Fortrinsret.

Konventionsbestemmelsen tager Sigte paa Praksis i nogle Stater, der, som f. Eks. England, har regnet Løbetidens Begyndelse fra Datoen for den første fortrinsretsbegrundende Ansøgning, hvorved den Ansøger, der paaberaaber sig Fortrinsret fra en udenlandsk Ansøgning i Henhold til Konventionens Bestemmelser herom, er blevet stillet ugunstigere end andre.

Da dansk Praksis imidlertid er og altid har været i Overensstemmelse med Princippet i Art. 4 b, Afsnit 5, er den foreslaaede Bestemmelse i Virkeligheden kun en Lovfæstelse af allerede gældende Ret.